

# විවේචනා ජාතික සංවර්ධන

සිංහල භාෂාවේ දියුණුව වෙනුවෙන් ඉමහත් මෙහෙවරක් ඉටුකරමින් පර්යේෂණ වශයෙන් පමණක් නොව දැරුවත් වෙනුවෙන් ද අගනා කෘති ගණනාවක් ලියා පළ කළ මහාචාර්ය ජේ.බී. දිසානායක මහතාගේ නවතම භාෂා පර්යේෂණ ග්‍රන්ථය මාලදිවයින මිස අද සහ එළාතමින් පසුගියදා එළිදැක්වුණි. ඒ සුමිත ප්‍රකාශනයක් ලෙසිනි. මාලදිවයින භාෂාව පිළිබඳව සිංහල බසින් ලියැවෙන පළමු කෘතිය මෙය වීම ද විශේෂත්වයකි. මතු දැක්වෙන්නේ එම කෘතිය පදනම් කොටගෙන මහාචාර්යවරයා සමඟ අප කළ සංවාදයක සටහනකි.

• ඔබ රචනා කළ 'මාලදිවයින මිස අද සහ එළා' කෘතිය මෑත කාලයේ අපට හමුවූ අගනා පර්යේෂණයකි. මේ හැකි බැවින් අවධානය විශේෂයෙන් යොමුවීමට හේතු වූ කාරණා මොනවාද?

මේ සඳහා එක් හේතුවක් තමයි මාලදිවයින බස ගැන මෙතෙක් කිසිදු කෙනෙක් සිංහලෙන් පොතක් පළ කොට නොතිබීම. මේක දීර්ඝකාලීන අධ්‍යයනයක ප්‍රතිඵලයක් කියලා කියන්න පුළුවන්. අපි ළඟ තිබෙන තොරතුරු සනාථ කෙරුණා මාලදිවයිනට ගොස් කළ අධ්‍යයනවලදී. මහාචාර්ය හේමපාල විජයවර්ධන මහත්මාත් මා සමඟ මේ ගමන්වලට එකතු වුණා.

ඇත්තටම අපි එහි ගියේ වර්තමාන මාලදිවයින බස ගැන හොඳින්ම වටහා අතින්ම මාලදිවයින බස ගැන හොඳින්ම. එහි තිබූ 13 වැනි සියවසට පමණ අයිති ලෝමාගානු නමින් හැඳින්වෙන නම් සන්නයක් කියවා පරික්ෂා කොට බැලීම මේ ගමනේ මූලික අරමුණ වුණා. මේ නම් සන්නයේ මුල්වරට කියවා ඉංග්‍රීසි අකුරට හරවා ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කිරීමේ භාගය ලැබුණේ මහාචාර්ය හේමපාල විජයවර්ධන මහතාට සහ මටයි. මේ නම් සන්නයේ කියවීමට වඩාත් පැහැදිලි වෙනවා සිංහල සහ මාලදිවයින භාෂා එකිනෙකට මොනතරම් සමීප ද කියන එක. ඒ නිසා මේ ගැන තවදුරටත් කරුණු හොඳලා බලලා මාලදිවයින බසේ අතින් වගේම වර්තමානයේ සම්බන්ධ කරමින් තමයි මේ කෘතිය රචනා කළේ.

මේ කියපු සන්නයේ කියැවීම සඳහා එද මාලදිවයිනට ගිය පිරිසෙන් අද ඉතිරිවී සිටින්නේ මා පමණයි. ඒ නිසා මා කල්පනා කළා මා ජීවත්ව ඇතර සිටින කාලයේ විද්වතුන් ඇතුළු ලංකාවේ ජනතාවට දැනගැනීම සඳහා මේ කෘතිය ලිවීම අවශ්‍යයි කියලා.

• මාලදිවයින බසෙහි මාතෘ භාෂාව සිංහල භාෂාව බව ඔබ මේ කෘතිය තුළ පැහැදිලිව දක්වනවා. එය සනාථ කළ හැකි කාරණා මොනවාද?

භාෂා අතර නෑකම් ගොඩනැගෙන විධියක් තිබෙනවා. සිංහලය සහ සංස්කෘත භාෂාව අතර නෑකම සොයන්නේ භාෂා දෙක අතර තිබෙන වචනවල අසමාන අනුරූපතාවලින්. උදාහරණයක් හැටියට මෙහෙම ගනිමු.

සංස්කෘත භාෂාවේ දෙයෙන 'ව' අක්ෂරය සිංහලයේ යෙදෙන්නේ 'ඔ' අක්ෂරය හැටියටයි.

- වන්ද - සඳ
- වතුර - සතර
- වන්දන - සඳුන්
- වචර - සිවුරු
- වෝර - සොර

ආදී වශයෙන්, අන්ත එතන තමයි ඒ භාෂා දෙක අතර නෑකම තිබෙන්නේ. ඒක මතුවන්නේ වෙනස්කම් අතර තිබෙන අනුරූපතාවෙන්.

පෘතුගීසි, ලන්දේසි ආදී භාෂාවලින් ගත් වචනන් අපි අතර තිබෙනවා. පිපිඤ්ඤා, කපිරිඤ්ඤා ආදී වශයෙන්. ඒත් එයින් නෑකමක් මතුවන්නේ නෑ. ඒක යාචකමක්.

මාලදිවයින බස තුළින් අර මුලින් කිව්ව වගේ සිංහල භාෂාවෙන් බිඳුණු අනුරූපතාවක් තිබෙනවා. සිංහලයේ 'අ' ශබ්දය මාලදිවයිනෙන් 'ඵ' ලෙස යෙදෙනවා 'ප' ශබ්දය 'ඟ' ලෙස යෙදෙනවා. අපි ඇතාට 'ඇත්' කියනකොට මාලදිවයිනේ වැසියන් 'ඵත්' කියනවා. අපි 'ඇඳුරු' කියනකොට ඔවුන් 'ඵඳුරු' කියනවා. අපි දැකුම් කියනකොට ඔවුන් 'දෙකුම්' කියනවා. 'පටන්' යන්න 'ඟහනි' ලෙසත්,

# දරුවන්ට සිංහල ජීවන වෙන්නේ ඇයි?



මහාචාර්ය ජේ.බී. දිසානායක

'පහ' යන්න 'ඟහේ' ලෙසත් 'පිලි' යන්න 'පිලි' ලෙසත් 'පොද' යන්න 'ඟොද' ලෙසත් යෙදෙනවා. ඒක තමයි අසමාන අනුරූපතාව. මේ ආදී බොහෝ ලක්ෂණ අධ්‍යයනය කිරීමෙන් තහවුරු වෙනවා මාලදිවයින බසෙහි මාතෘ භාෂාව සිංහලය බව.

• මාලදිවයින මිස සහ සිංහල මිස ඉන්දියාවෙන් පිට පෝෂණය වූ ඉන්දු ආර්ය භාෂා දෙකක් හැරීයට සැලකෙනවා. මේ භාෂා දෙක ඉන්දියානු භාෂාවලින් බැහැරව පෝෂණය වීමේ දී ගොඩනැගුණු අනන්‍යතා ලක්ෂණ මොනවාද?

සිංහලයේ මාතෘ භාෂාව හැටියට සංස්කෘත බස සැලකෙනවා. ඒත් මතයක් තිබෙනවා මාලදිවයින බසත් ඉන්දු ආර්ය භාෂාවකින් මූලාරම්භය ලබන්නට ඇති කියලා. එවන් මතයක් තියෙනවා එහි මූලාරම්භය සිදුවුණේ සිංහල භාෂාවෙන් කියලා. ඒ තර්කය විග්‍රහ කරලා බැලුවොත් මෙහි තිබෙන සමහර වචන ඉන්දියානු භාෂාවකින් එන්න විධියක් නෑ. එකක් තමයි සැඤ්ඤක අකුරු. සැඤ්ඤක අකුරු තියෙන්නේ සිංහල භාෂාවේ පමණයි.

භූගෝලීය වශයෙන් ගත්කන් සංචාරකයකුට මාලේ දූපත් මහහැර ඉන්දියාවට යන්න නොලැබෙන තරම්. මේ පිහිටීම නිසාත් විවිධ සංචාරකයන්ගේ බලපෑමෙන් නොයෙක් වචන භාෂාවට එකතු වුණා. ඒ තත්ත්වය ලංකාවේත් දක්නට තියෙනවා. හැබැයි මේ වචන යාචකම පෙන්වනවා මිසක නෑකම පෙන්වන්නෙ නෑ. ලංකාව සහ මාලදිවයින දෙකම දූපත් හැටියට වෙන්වීම නිසා ඔවුන්ට ආවේණික ලක්ෂණ භාෂාවල දක්නට පුළුවන්.

• පොදුවේ භාෂාව ගැන සහ කළොත් මිනීම රටක භාෂා භාවිතයේ සහ විශරණ රීතිවල විවිධ වෙනස්කම් කාලානුරූපව සිදුවන බව අප පිළිගන්නා කරුණක්. එහෙත් තවමත් අපේ ඇතැම් විශරණ ඇදුරන් පැරැණි සම්මතය රකිමින් නූතන භාෂා වෙනස්කම් පිළිගැනීමට මැළිකමක් දක්වන බවක් පෙනෙන්නට තිබෙනවා හේද?

බස කියන එක ජීවියෙක් වගේ වැඩෙනවා. එද බස නොවෙයි දැන් තියෙන්නේ. වෙනස් වෙලා. භාෂාව ගංගාවක් වගේ. එක තැන තියෙන්නෙ නෑ. ගලාගෙන යනවා. ඒක කාටවත් නවත්වන්න බෑ. ඒ අනුව භාෂාව කියන්නේ නොනවත්වා වෙනස් වන රටා සමුදායක්. කටවහර බැලුවොත් පුදුම වේගයෙන් වෙනස් වෙනවා. දේශපාලකයන්ගෙ කතා එහෙම අහනකොට ජේතවා හේද?

භාෂා ඇදුරන් මේ වෙනස පැහැදිලි කරලා දෙන්න ඕනෑ. පරණ සිංහලයම ආවට වඩ සිටියට භාෂාවේ වෙනස්වීම හේරුම් ගන්න බෑ. පද වර්ග පවා කාලානුරූපව වෙනස් වෙනවා.

ඇත අතින්ම අමාවතර ලියන කාලේ බුදුන්වහන්සේ ගැන කියනකොට 'ඔහු වැඩියහ' කියලා බහුවචනයෙන් ලිව්වා. ඒත් අද 'ඔහු' කියන එක ඒක

වචන අර්ථයක් යෙදෙන්නෙ. සමහර අය හිතනවා 'ඔහු' කියන වචනය අදත් බහුවචන අර්ථයෙන්ම යොදන්න ඕනෑ කියලා. මේ අයට බස ගැන අවබෝධයක් නෑ. සාහිත්‍යය ගැන අදහසක් නෑ. මුලින්ම හේරුම්ගන්න ඕනෑ සිංහලය ජීව භාෂාවක්ය කියන කාරණය. මළ භාෂාවක නම් ප්‍රශ්නයක් නෑ.

ඒවා කාලානුරූපව වෙනස් නොවන නිසා, කථනයේදීත් වචන වෙනස් වෙනවා.

'ගෙරි මස්' කියන එක එද සමාජයේ භාවිත වුණත් ඒ වෙනුවට අද කියන්නෙ. 'හරක් මස්' කියලා. අද කවුරුවත් මාරකට එකට ගිහිල්ලා 'ගෙරි මස්' කියනවද කියලා අහන්නෙ නෑනෙ.

ප්‍රශ්න තියෙන්නෙ මේ කරුණු සාකච්ඡා කරන්න මාලදිවයින බස තියා වෙනත් බසක් තියා සිංහලය ගැනවත් දැන් කවුද ලියන්නෙ. ලංකාවේ විශ්වවිද්‍යාල දහසයක් ද කොහෙදෙ කියෙනවා. ඒ එකකවත් නෑ සිංහල භාෂාව ගැන පර්යේෂණ කරන සිංහල මහාචාර්යවරයෙක්. ඒ ඔක්කොම නවකතා කෙටිකතා හුටපට ලියා ඉන්නවා. එහෙම නැත්නම් වෙන වෙන දේවල් කරනවා.

• පාසල් දරුවන් තුළ සිංහල භාෂාව හා සාහිත්‍ය පිළිබඳව ඇති දැනුම හා දනහදව පසුගිය කාලයේ වඩාත් අවම වී ඇතැයි හොරතුරු ලැබෙනවා. මේ තත්ත්වය අහගත සමාජයට හා සිංහල භාෂාවේ පෝෂණයට කොහොම බලපායි ද?

දැන් අධ්‍යාපනය ක්‍රියාත්මක වෙන්නෙ ඉල්ලුමට සැපයුම සංකල්පයෙන් බවයි පෙනෙන්නෙ. වැඩි වැඩියෙන් ඉල්ලන ඒවා තමයි දෙන්නෙ. සමාජේ වැඩියෙන් ඉල්ලන්නෙ ඉංග්‍රීසි නම් ඒකට අවශ්‍ය සැපයුම දෙන්න බලනවා. දැන් තියෙන්නෙ විශ්ව ගම්මානයක් නිසා අයි.එම්.එල්. එහෙම යන්න තියන නිසා ඉංග්‍රීසිය තමයි ඕනෑ වෙන්නෙ. ඉංග්‍රීසි බැරි නම් අයි.එම්.එල්. ගිහි මොනව කරන්නද? ඉල්ලුම තියෙන්නෙ ඉංග්‍රීසියට. මේ නිසා හැම දෙනාම උත්සාහ කරනවා තමන්ගෙ දරුවන්ට ඉංග්‍රීසි ඒකක් උගන්වන්න.

ඉංග්‍රීසිය එපා කියලා නොවෙයි මේ කියන්නෙ. තමන්ගෙ බස අමතක කරලා ඉංග්‍රීසිය පමණක් කරපින්නා ගැනීම රටක් හැටියට අපේ අහේතුමක්.

දරුවන් අතර සිංහල භාෂාව විශරණය ජනප්‍රිය නොවීමට තව හේතුවක් තියෙනවා. ඒ තමයි පරණ සිංහලයම දරුවන්ට ඉගැන්වීම. එකකොට ඒක දරුවන්ට එපා වෙනවා. පුතා තාත්තගෙන් පුශ්නයක් ඇහුවොත් ඒකට උත්තරේ තාත්තා දන්නෙත් නෑ. ඇයි? අවුරුදු ගණනාවකට පෙර භාෂාවෙන් ඒක තියෙන්නෙ. ගුරුවරුන්ට හේරෙන්නෙත් නෑ. මෙන්න මේ වගේ ප්‍රශ්න ගැන අපි හොදින් හිතා බලන්න ඕනෑ කියලයි මම හිතන්නෙ.

සංවාද සටහන  
ගාමිණී කන්දේපාල

